

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. Awb 06/61015 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 3 mei 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 december 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 mei 2007, verzonden op 4 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De in grieven drie en vier opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder (uitspraak van 12 juli 2007 in zaak no. 200703043/1, aangehecht ter voorlichting van partijen) beantwoord. Uit de overwegingen van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft en waaraan de grieven niet afdoen, vloeit voort dat de grieven niet kunnen leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.2. Hetgeen overigens in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

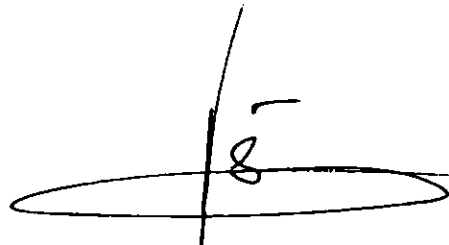
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 juli 2007

422

Verzonden: 17 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/61015

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 3 mei 2007

inzake

geboren op
nationaliteit: burger van de Democratische Republiek Congo (DRC),
eiser,
gemachtigde mr. P. Bouman,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. P.M.W. Jans.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 13 december 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 06/61016.

De zaak is behandeld op de zitting van 25 april 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 13 december 2006 in rechte stand kan houden.

AWB 06/61015

2

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiser is afkomstig uit de DRC. Eisers vader was lid van de veiligheidsdienst van Mobutu en heeft zijn gezin destijds geholpen te vluchten naar Congo-Brazzaville. Eisers vader is in 1997 tijdens rellen omgekomen. Eisers moeder is sindsdien spoorloos; vermoedelijk is ook zij overleden. Na een verblijf van twee jaar in [redacted] is eiser naar de DRC (Kinshasa) teruggekeerd. In 2000 is eiser samen met zijn broer sympathisant van de MLC geworden. In 2006 werden zij lid. Op 23 augustus 2006 was eiser betrokken bij rellen in Kinshasa tussen aanhangers van Bemba enerzijds en aanhangers van Kabila anderzijds. Bij deze rellen is eisers broer omgekomen. Vanwege zijn activiteiten voor de MLC is eiser meerdere keren opgepakt en gedetineerd. Laatstelijk werd eiser in oktober 2006 opgepakt. Na drie dagen wist hij - geholpen door een bewaker die was omgekocht - te ontsnappen. Via Italië en Frankrijk is eiser naar Nederland gereisd. Ter onderbouwing van zijn asielrelaas heeft eiser een fax overgelegd van een ongedateerd bericht in de krant "Le Palmares", waarin om zijn opsporing wordt verzocht.

3. De rechtbank overweegt als volgt.

4. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

5. Voorop wordt gesteld dat de algehele situatie in de DRC niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

8. Verweerder heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. Volgens verweerder moet de reden welke is aangevoerd voor het feit dat er geen documenten zijn overgelegd onvoldoende worden geacht. Immers eiser heeft verklaard in het bezit te zijn

AWB 06/61015

3

geweest van een paspoort, een identiteitskaart en een geboorteakte. De verklaring van eiser dat hij het niet nodig vond om iemand zijn paspoort op te laten halen, nu hij niet met zijn eigen paspoort kon reizen, acht verweerder volstrekt onvoldoende om eiser te ontslaan van zijn verplichting zijn identiteit en nationaliteit te staven met hierop betrekking hebbende documenten. Ook de verklaring van eiser dat hij rechtstreeks vanuit de gevangenis naar het vliegveld is vervoerd en dat het te gevaarlijk was om eerst naar huis te gaan om zijn paspoort op te halen wordt door verweerder niet als verschonend aangemerkt. Aan de verklaring van eiser dat hij met valse documenten reisde en dat hij daarom niet het risico wilde lopen tijdens controles betrap te worden op het bezit van verschillende identiteitsbewijzen wordt door verweerder geen geloof gehecht omdat verweerder het relaas ongeloofwaardig vindt. Het verlies van zijn identiteitskaart rekent verweerder eiser eveneens aan, omdat van eiser kan en mag worden verwacht dat hij dergelijke documenten zorgvuldig bewaart. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Eiser heeft verklaard dat hij het paspoort dat hij heeft gebruikt voor zijn reis van de DRC naar Italië en het voor deze reis gebruikte vliegticket in Italië heeft afgestaan aan ene Enzo in ruil voor een Portugese identiteitskaart. Voorts heeft eiser verklaard dat hij het treinticket van Rome naar Parijs heeft weggegooid. Verweerder rekent eiser deze gang van zaken aan, omdat het de plicht van eiser is om door middel van documenten dan wel door middel van verklaringen zijn reisroute te onderbouwen. De door eiser beschreven gang van zaken wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen om eiser van deze verplichting te ontslaan. Bovendien is eiser evenmin in staat geweest om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Zo heeft eiser niet kunnen vertellen met welke vliegtuigmaatschappij hij naar Italië is gevlogen en heeft hij niet met zekerheid kunnen zeggen in welk land hij een tussenlanding heeft gemaakt dan wel hoe lang de overstap heeft geduurd. Ook heeft eiser niet kunnen vertellen met welke busmaatschappij hij van Parijs naar Nederland zou zijn gereisd. Dat eiser vanwege de stresssituatie waarin hij zich bevond niet op details heeft gelet, volgt verweerder niet. Eiser is immers wel in staat gebleken om detailinformatie als de uniformen van het cabinepersoneel te omschrijven. Daarnaast heeft eiser geen originele documenten overgelegd die zijn asielrelaas ondersteunen. Weliswaar heeft eiser een fax overgelegd van een opsporingsbericht in een krant, doch het betreft hier slechts een kopie, waarvan de authenticiteit niet is vast te stellen, zodat daaraan reeds om deze reden geen waarde kan worden gehecht. Eisers standpunt dat verweerder onderzoek had moeten doen naar de authenticiteit van het opsporingsbericht wordt door verweerder niet gevolgd. Onderzoek wordt volgens verweerder alleen al bemoeilijkt door het feit dat het krantenartikel niet gedateerd is. Bovendien is eiser dermate vaag in zijn verklaringen over dit document, dat hieraan om die reden ook geen waarde kan worden gehecht. Volgens verweerder had van eiser mogen worden verwacht dat hij zijn lidmaatschapskaart van de MLC had overgelegd.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

10. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling

AWB 06/61015

4

bestuursrechtspraak van de Raad van State dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan wil verweerder het geloofwaardig achten.

11. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiser geen sprake. Daartoe heeft verweerder allereerst overwogen dat eiser heeft aangevoerd dat hij sinds 2000 sympathisant is van de politieke partij MLC en dat hij in januari 2006 lid is geworden van deze partij. Ook heeft eiser verklaard als Bemba-aanhanger op 23 augustus 2006 betrokken te zijn geweest bij rellen tussen aanhangers van Bemba en Kabila in Kinshasa. Bij deze rellen zou eisers broer om het leven zijn gekomen. Eiser heeft tevens aangevoerd dat hij een aantal keren gearresteerd is geweest. Omdat eiser tegenstrijdige, vage en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd acht verweerder het relaas niet geloofwaardig. Volgens verweerder heeft eiser in de eerste plaats niet geloofwaardig gemaakt dat hij lid is van de MLC. Gebleken is immers dat eiser nagenoeg geen kennis heeft over deze partij. Zo heeft eiser de vlag van de MLC niet kunnen beschrijven en niet juist kunnen benoemen waar de afkorting MLC voor staat. Voorts heeft eiser niet het juiste jaartal van de oprichting genoemd en heeft hij evenmin kunnen aangegeven in welke periode de MLC is opgericht. Tevens heeft eiser behalve Bemba geen andere namen van belangrijke leden kunnen noemen. Ook diverse andere hem gestelde vragen met betrekking tot elementaire kennis over de MLC heeft eiser niet kunnen beantwoorden. Dat dit gebrek aan feitelijke kennis verklaard zou moeten worden door de aard van eisers activiteiten, zoals door eiser is betoogd, wordt door verweerder niet gevolgd, aangezien van eiser mag worden verwacht dat eiser wel eenvoudige basiskennis over de MLC bezit. Daarvan is echter niet gebleken. Ook vindt verweerder het vreemd dat eiser, die heeft gesteld aanvankelijk lid te zijn geweest van de UDPS, lid is geworden van de MLC. Nu eiser zijn gestelde lidmaatschap van de MLC niet geloofwaardig heeft gemaakt, kunnen volgens verweerder ook de problemen die eiser in dit verband stelt te hebben ondervonden op voorhand in twijfel worden getrokken. Voorts acht verweerder ook de verklaringen welke eiser heeft afgelegd ten aanzien van de dood van zijn broer ten tijde van de rellen op 23 augustus 2006 onaannemelijk. Volgens verweerder heeft eiser geheel op eigen vermoedens gebaseerd dat zijn broer tijdens de rellen door militairen is gedood en heeft eiser dit onvoldoende onderbouwd. Voorts hecht verweerder geen geloof aan de door eiser aangevoerde arrestaties en detenties omdat eiser daarover tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft eiser tijdens het eerste gehoor verklaard dat hij drie keer in juli gearresteerd is geweest. In het nader gehoor heeft eiser echter verklaard niet te hebben gezegd dat hij drie keer in juli is opgepakt, maar dat hij heeft gezegd dat hij twee keer in oktober is opgepakt. Voor deze tegenstrijdigheid heeft eiser echter geen verklaring gegeven. Tijdens het eerste gehoor heeft eiser verklaard vier keer gearresteerd te zijn geweest, te weten drie keer in juli en een keer in oktober. In het nader gehoor heeft eiser echter gesproken over vijf arrestaties, te weten een keer in juli, een keer in augustus en drie keer in oktober. Ook op andere punten zijn eisers verklaringen niet consistent. Zo heeft eiser in het vrije relaas in het nader gehoor verklaard dat hij in oktober 2006 is gearresteerd en is opgesloten in een vertrek met water tot zijn enkels en dat hij toen na een week is vrijgelaten. Bij de nadere vraagstelling heeft eiser echter verklaard dat hij, toen hij is gearresteerd, vijf dagen in een cel met water tot zijn enkels heeft gezeten en vervolgens naar de Makala gevangenis is gebracht, waar hij eveneens vijf dagen heeft gezeten. Ook aan de overgelegde fax van een opsporingsbericht kan volgens verweerder geen waarde worden toegekend, nu de authenticiteit daarvan niet valt vast te stellen en eiser ook hierover vage verklaringen heeft afgelegd.

AWB 06/61015

5

12. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaas van eiser ongeloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaas positieve overtuigingskracht mist.

13. De rechtbank is dan ook met verweerder van oordeel dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

14. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen, dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

15. Uit jurisprudentie aangaande artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) - met name het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van (RV 1991, 19) inzake - volgt, dat het toetsingscriterium van artikel 3 van het EVRM streng is. Verwijdering is slechts onrechtmatig, indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van een *real risk* voor een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

16. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit, gezien het door eiser aangevoerde, terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat juist hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

17. Nu de rechtbank ook overigens niet is gebleken van feiten en omstandigheden, die maken dat eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, faalt het door eiser gedane beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Voor wat betreft het beroep van eiser op artikel 3 van het Anti Folterverdrag en artikel 7 van het Bupo-verdrag geldt hetzelfde criterium als voor artikel 3 van het EVRM en derhalve tevens hetgeen hiervoor ten aanzien van het beroep op artikel 3 van het EVRM is overwogen. Dat eiser aan enige andere verdragsbepaling een aanspraak op verblijf in Nederland kan ontlenen, is de rechtbank niet gebleken.

18. Verder is gesteld noch gebleken dat met de aanwezigheid van eiser hier te lande een wezenlijk Nederlands belang is gediend. Evenmin is het bestaan van klemmende redenen van humanitaire aard, op grond waarvan eiser verblijf in Nederland zou moeten worden toegestaan, aannemelijk gemaakt.

AWB 06/61015

6

19. Met betrekking tot het beroep van eiser op het traumatabeleid, zoals neergelegd in onderdeel C1/4.4.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat aan het relaas van eiser geen geloof wordt gehecht en dat mitsdien het beroep op het traumatabeleid dient te falen. Gelet op hetgeen de rechtbank hiervoor heeft overwogen acht de rechtbank dit standpunt juist. Voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 komt eiser mitsdien evenmin in aanmerking.

20. Ten aanzien van het beroep van eiser op een verblijfsvergunning op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 genoemde grond, overweegt de rechtbank als volgt.

21. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van de Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

22. Volgens vaste jurisprudentie komt verweerder bij het al dan niet voeren van een categoriaal beschermingsbeleid ruime beoordelingsmarge toe, waarbij de indicatoren voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid zijn neergelegd in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000. Het beleid van categoriale bescherming wordt verder toegelicht in paragraaf C1/4.5.3 van de Vc 2000. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet behoort tot een categorie asielzoekers voor wie terugkeer naar het land van herkomst in verband met de algehele situatie aldaar van bijzondere hardheid is. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder gehouden zou zijn een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen komt eiser derhalve niet in aanmerking voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

23. Mitsdien komt eiser op geen der gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 voor een verblijfsvergunning in aanmerking.

24. Eiser heeft met een beroep op de Definitierichtlijn (richtlijn 2004/83/EG) betoogd dat verweerder pas tot ongedocumenteerdheid had mogen oordelen, nadat via de in de richtlijn genoemde samenwerkingsplicht is gepoogd alsnog duidelijkheid en onderbouwing te leveren. Door dit na te laten heeft verweerder volgens eiser in strijd gehandeld met evengenoemde richtlijn.

25. Met betrekking tot deze grief overweegt de rechtbank als volgt.

26. De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit dateert van na 10 oktober 2006. Op die datum is de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn verstreken, zodat, voor zover bepalingen van die richtlijn niet of gebrekkig zijn geïmplementeerd in het Nederlandse recht, eiser een beroep toekomt op rechtstreeks werkende bepalingen. In het onderhavige geval heeft eiser een beroep gedaan op artikel 4 van voornoemde richtlijn, waarbij met name het eerste, tweede en vijfde lid van belang worden geacht.

27. Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt: *"De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het*

AWB 06/61015

7

verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen". Eiser heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat verweerder de authenticiteit van het door eiser overgelegde krantenbericht nader had dienen te (laten) onderzoeken, in samenwerking met eiser. Van deze samenwerking is volgens eiser geen sprake geweest.

28. Artikel 4, tweede lid, van de Definitierichtlijn luidt: *"De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient". Eiser is van mening dat de beoordeling van zijn verklaringen en documenten op grond van dit artikel ook in samenwerking diende te gebeuren, hetgeen niet is geschied.*

29. Artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn luidt: *"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen, waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.*

Eiser is van mening dat verweerder pas tot toerekenbare ongedocumenteerdheid kan oordelen nadat via de samenwerkingsplicht is gepoogd alsnog duidelijkheid en onderbouwing te leveren. Daarvan is zijns inziens geen sprake.

30. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

31. Ten aanzien van het beroep op artikel 4 van de Definitierichtlijn heeft eiser benadrukt dat de tweede volzin van het eerste lid van deze bepaling een samenwerkingsplicht voorschrijft. Naar de mening van eiser blijft daarvan, gelet op de wijze waarop verweerder deze samenwerkingsplicht hanteert, niets over. Eiser stelt zich op het standpunt dat indien bij de beoordeling van de relevante elementen blijkt dat er meer informatie of opheldering nodig is, de lidstaten en de asielzoeker samen moeten proberen meer documenten of andere aanwijzingen te verkrijgen. Wat betreft het samenwerkingsvereiste merkt de rechtbank op dat zij het door eiser in dit verband aangevoerde aldus opvat dat eiser zich op het standpunt stelt dat de bewijslast te veel bij eiser wordt gelegd.

32. De rechtbank is van oordeel dat, anders dan eiser meent, uitgangspunt blijft dat het aan eiser is zijn relaas aannemelijk te maken. Dit uitgangspunt wordt niet aangetast door de aan de lidstaten opgedragen taak de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De rechtbank is verder van oordeel dat het genoemde samenwerkingsvereiste reeds is opgenomen in het nationale recht en daarom in overeenstemming is met dit onderdeel van de Definitierichtlijn. Aan het

AWB 06/61015

8

samenwerkingsvereiste is invulling gegeven in onder meer het eerste gehoor, het nader gehoor, met daarbij de mogelijkheid tot het aanreiken van correcties en aanvullingen, en de voornemenprocedure, waarin de vreemdeling de mogelijkheid heeft om een zienswijze in te dienen, neergelegd in de artikelen 3.115 tot en met 3.119 van het Vb 2000.

33. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat het nationale recht volledig in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn. Daarom kan het beroep van eiser op deze bepaling niet slagen.

34. In het kader van het tweede en vijfde lid van artikel 4 van de Definitierichtlijn heeft eiser aangevoerd dat ten aanzien van het verwijtbaar ontbreken van identiteitsdocumenten en reisdocumenten en het reisverhaal alsook ten aanzien van het krantenartikel geen samenwerking in de zin van voormeld artikel heeft plaatsgevonden.

35. Uit genoemd tweede lid van artikel 4 van de Definitierichtlijn, gezien in samenhang met het eerste lid van dat artikel, vloeit voort dat de vreemdeling alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk dient over te leggen, welke elementen bestaan in de verklaringen van de vreemdeling en alle documentatie in het bezit van de vreemdeling over - onder meer en voor zover hier van belang - de reisroutes en reisdocumenten.

36. De rechtbank stelt allereerst vast dat deze bepaling - anders dan verweerder meent - voorsnog niet op een juiste wijze in het nationale recht is geïmplementeerd. Immers, deze bepaling is niet in een algemeen verbindend voorschrift vastgelegd. Derhalve kan op deze bepaling rechtstreeks een beroep worden gedaan, nu die bepaling voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is geformuleerd.

37. De rechtbank is evenwel van oordeel dat er geen sprake is van een significante wijziging van het relevante materiële recht, nu deze elementen reeds bij de beoordeling worden betrokken en zijn opgenomen in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), onder C1/3 paragraaf 1 en 2 en onder C1/5.8. Steun voor deze opvatting vindt de rechtbank verder in de volgende passage van de Memorie van Toelichting bij het wetsvoorstel tot implementatie van de Definitierichtlijn (Tweede Kamer, 2006-2007, 30 925, nr. 3):

"Ten eerste maakt de richtlijn het noodzakelijk om een aantal onderwerpen, die nu nog geregeld zijn in beleidsregels (Vc 2000) en/of vaste jurisprudentie over te hevelen naar een algemeen verbindend voorschrift. Het betreft de volgende richtlijnbevestigingen: artikel 4, tweede tot en met vijfde lid, de artikelen 5 tot en met 10 en artikel 12, derde lid. Deze bevestigingen geven veelal invulling aan gronden en definities. Het is niet te verwachten dat overheveling naar een algemeen verbindend voorschrift een groot verschil zal uitmaken voor de bestaande praktijk, met dien verstande dat de omzetting als zodanig wel gevolgen heeft voor het karakter van de regel, omdat bijvoorbeeld de inherente afwijkingsbevoegdheid (artikel 4:84 van de Awb) bij algemeen verbindende voorschriften ontbreekt."

38. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiser heeft miskend dat uit het tweede lid van artikel 4 van de Definitierichtlijn blijkt dat ook informatie en documentatie omtrent de reisroute tot de relevante elementen worden gerekend voor de inhoudelijke beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Het beroep van eiser op voornoemde bepaling van de Definitierichtlijn faalt derhalve.

AWB 06/61015

9

39. Met betrekking tot het beroep van eiser op het vijfde lid van artikel 5 van de richtlijn overweegt de rechtbank dat, nu eiser niet aan de onder b, c en e genoemde voorwaarden heeft voldaan, verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat er geen aanleiding bestaat om eiser het voordeel van de twijfel te gunnen en het relaas geloofwaardig te achten. Het beroep van eiser op deze bepaling kan daarom niet slagen.

40. Het beroep is derhalve ongegrond.

41. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

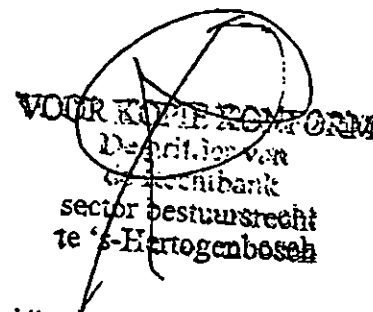
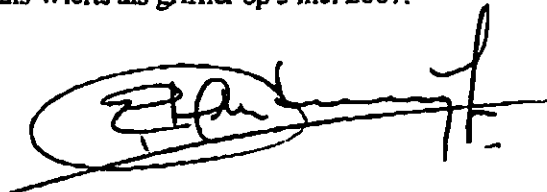
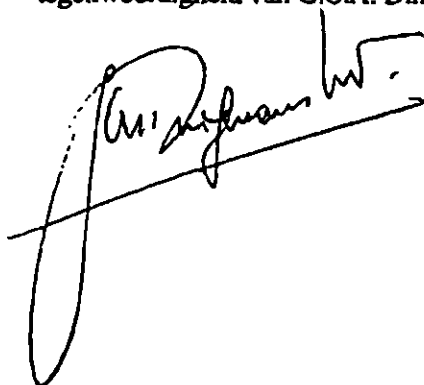
AWB 06/61015

10

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van G.C.A. Dingemans Wierts als griffier op 3 mei 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 04 MEI 2007

BOUMAN**ADVOCATEN**

mr P. Bouman*
 mr N.A.P. Heesterbeek
 mr M.P. Ufkes

Noordende 28
 5701 SR Helmond
 tel 0492 527080
 fax 0492 527745

alsmede per fax
 Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

Helmond 23 mei 2007
 Inzake / Staat
 Uw ref. 06 / 61015 BEPTDN V35 A1
 Onze ref. 06/11/01

dossiernummer M.v.J. : 0611.05.0002
 CRV-nummer :
 betreft cliënt :
 geboortedatum :
 nationaliteit : burger DRC

RAAD VAN STATE**INGEKOMEN****24 MEI 2007**

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoogedelgestreng College,

De heer _____ wonende te _____ aan de _____
 te dezer zake woonplaats kiezende te Helmond
 aan het Noordende 28, ten kantore van mr N.A.P. Heesterbeek,
 advocaat en procureur, die ten deze verklaart bepaaldelijk
 door hem gevolmachtigd te zijn tot ondertekening en indiening
 van het onderhavige beroepschrift stelt in de hoedanigheid van
 gemachtigde Hoger Beroep in tegen de uitspraak van de
 rechtbank te Den Bosch d.d. 4 mei 2007 onder registratienummer
 06/61015 waarbij de rechtbank als volgt heeft beslist:

"Verklaart het beroep ongegrond".

Appellant kan zich met vermelde uitspraak niet verenigen en
 voert tegen vermelde uitspraak de navolgende grieven aan:

Grief 1 De rechtbank heeft bij rechtsoverweging 12 overwogen
 dat er naar het oordeel van de rechtbank geen grond
 bestaat voor het oordeel dat verweerder zich op
 basis van al het voorgaande - in onderlinge
 samenhang bezien - niet in redelijkheid op het
 standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas
 van eiser ongeloofwaardig is, zodat eiser op basis
 daarvan niet in aanmerking komt voor een
 verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd;

-1-

Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat terzake door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitbetaald.
 Beroepsaansprakelijkheid is verzekerd als voorgeschreven door de Nederlandse Orde van Advocaten.
 Bouman c.s. Advocaten bv, Kamer van Koophandel Eindhoven nr 17129919 www.boumancsadvocatenbv.com

Ad grief 1:

De rechtbank heeft bovengenoemde conclusie mede gebaseerd op het feit dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van appelllant afgelegd in het eerste gehoor enerzijds en in de verklaringen van appelllant afgelegd in het Nader Gehoor anderzijds (zie rechtsoverweging 11).

De rechtbank had de in rechtsoverweging 11 genoemde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van appelllant omtrent zijn arrestaties in het eerste en nader gehoor niet ten grondslag mogen leggen aan haar conclusie zoals vermeld in rechtsoverweging 12, dit vanwege het feit dat verweerder ten onrechte in het eerste gehoor heeft (door-) gevraagd naar asielgerelateerde zaken / motieven. Dit wordt door de rechtbank over het hoofd gezien.

Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is en dat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd;

Appellant merkt op dat verweerder in strijd met artikel 3.110 lid 2 van het Vreemdelingenbesluit 2000 heeft (door-)gevraagd naar asielrechtelijk relevantie arrestaties, dit is door de rechtbank over het hoofd gezien.

Appellant geeft aan dat uit de bestreden uitspraak reeds blijkt dat verweerder in het eerste gehoor heeft doorgevraagd naar de asielrechtelijk relevante arrestaties van appellant.

Appellant geeft in dit kader aan dat ook bij lezing van het eerste gehoor de rechtbank dit had moeten opvallen aangezien op pagina 7 van het rapport van eerste gehoor d.d. 22 november 2006, bij de tweede alinea aan appellant is gevraagd: "Heeft u ooit iets gedaan dat verboden is ofwel heeft u criminele antecedenten?"

Appellant heeft hierop geantwoord: "Ik heb geen criminele antecedenten, maar ik word wél gezocht vanwege politieke antecedenten".

Bovengenoemd antwoord had voor verweerder aanleiding moeten zijn om niet op voorgaande verder door te vragen omdat appellant reeds aangegeven had geen criminele antecedenten te hebben doch alleen politieke antecedenten.

Hoewel verweerder aangeeft dat appellant daarover nader tijdens het Nader Gehoor kan verklaren, vraagt verweerder door over genoemde politieke antecedenten door nadere vraagstelling omtrent de data van zijn arrestaties.

Nu appellant reeds had aangegeven dat er geen sprake was van criminele antecedenten moet het voor verweerder duidelijk zijn geweest dat de genoemde arrestaties betrekking hadden op de politieke antecedenten en niet op criminele antecedenten welke politieke antecedenten asielgerelateerd zijn, van appellant.

De vragen van verweerder waar het hier om gaat betreffen:
"Bent u ooit gearresteerd geweest, hoe vaak bent u gearresteerd geweest, weet u op welke data u gearresteerd bent geweest, bent u ooit gedetineerd geweest?"

Notabene wordt door verweerder zélf aangegeven dat:
"Over deze gebeurtenissen kunt u verder vertellen tijdens het Nader Gehoor", hetgeen duidelijk aangeeft dat verweerder op de hoogte was van het feit dat bovengenoemde vraagstelling niet thuis hoorde in het eerste gehoor maar in het Nader Gehoor.

Omdat verweerder niet had mogen (door-)vragen naar asielgerelateerde beweegredenen kunnen eventuele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van appellant in het eerste gehoor omtrent zijn arrestaties en de verklaringen van appellant omtrent zijn arrestaties in het Nader Gehoor niet ten grondslag worden gelegd aan het oordeel van de rechtbank dat verweerder in redelijkheid zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is.

Bovendien wordt door appellant aangegeven dat aan uitlatingen van asielzoekers tijdens het eerste gehoor over de reden van hun vlucht, zoals in casu, in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid nauwelijks consequenties kunnen worden verbonden omdat het eerste gehoor daar niet op gericht is, het eerste gehoor is niet met rechtswaarborgen omkleed.

Appellant verwijst in dit kader naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam d.d. 26 juni 2003 Awb 02/12685 JV 2003/416 waarin wordt gesteld dat:
"Verweerder ten onrechte heeft overwogen dat eiser ten aanzien van zijn arrestaties en detenties wisselende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verweerder komt immers tot deze conclusie door de ongeloofwaardige verklaringen van eiser uit het eerste gehoor te vergelijken met zijn verklaringen in het Nader Gehoor. Gelet op artikel 3.110 van het VB 2000 mag aan eventuele verschillen tussen de in het eerste gehoor en in het Nader Gehoor afgelegde verklaringen voor wat betreft het oordeel over de geloofwaardigheid van het door eiser gedane asielrelaas echter niet zonder meer doorslaggevende betekenis worden toegekend. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder in onderhavige procedure de door eiser afgelegde verklaringen op onjuiste gronden als tegenstrijdig en wisselend afdoet".

Tevens wordt verwezen naar JV 2002/414 d.d. 8 oktober 2002 Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State: "Grief 2 klaagt dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat zij zowel tegenstrijdige als vage verklaringen heeft afgelegd, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Appellante heeft bij het eerste gehoor verklaard dat zij tot haar vertrek naar Nederland op n adres heeft gewoond en nimmer is gearresteerd of gedetineerd, terwijl zij bij het nader gehoor heeft verklaard dat zij voorafgaand aan haar vertrek uit Angola gedetineerd is geweest.

Door hieruit het afleggen van tegenstrijdige verklaringen te destilleren en dit bij haar oordeel zwaar te wegen, heeft de rechtbank, aldus appellante, miskend dat voor de aanvang van het eerste gehoor aan haar is gemeld dat het eerste gehoor ziet op de vaststelling van identiteit, nationaliteit en reisroute en dat er tijdens dit gehoor niet wordt ingegaan op de asielmotieven.

2.5.1. De grief is terecht voorgedragen voor zover appellante wordt tegengeworpen dat vergelijking van haar verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor met die afgelegd tijdens het nader gehoor twijfel doet rijzen over de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op de wijze waarop de asielprocedure is ingericht - gewezen wordt op artikel 3.110, tweede lid, tweede volzin van het Vreemdelingenbesluit 2000 en paragraaf C3/12.6 van de Vreemdelingendecret 2000 - richt het eerste gehoor zich niet op de asielmotieven van de vreemdeling".

Ook is van belang de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage zittingsplaats Assen Awb 00/3587 NAV 2001/199 waarin wordt geoordeeld dat tegenstrijdigheden tussen het eerste en Nader Gehoor niet kunnen worden ingebracht.

Tenslotte wijst appellant naar de uitspraak van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens, JV 1998/176, in welke uitspraak is geoordeeld dat: "Het rapport van het eerste gehoor kan volgens de Commissie geen rol van betekenis in de procedure spelen. Appellant benadrukt dat het risico van eventuele onjuiste weergave in het eerste gehoor voor rekening dient te komen van verweerder".

De rechtbank komt, gezien het hierboven overwogene dan ook onterecht tot het oordeel dat appellant niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 (rechtsoverweging 13).

Grief 2 Door de rechtbank wordt over het hoofd gezien dat het risico van een eventuele onjuiste weergave in het eerste gehoor voor rekening dient te komen van verweerder. Door verweerder is geen geloof gehecht aan de door eiser aangevoerde arrestaties en detenties omdat eiser daarover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De rechtbank is ten onrechte in rechtsoverweging 12 mede op grond van deze feiten tot het oordeel gekomen dat er geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich op basis van bovengenoemde niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is;

Ad grief 2:

Door appellant wordt in dit kader verwezen naar de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam 4 februari 1998, Awb 96/13197 JV 1998/52 waarin wordt gesteld dat: "Het risico van onvolledigheid, indien bijvoorbeeld geluidsbanden waarop het gehele verhoor is vastgelegd ontbreken danwel letterlijke verslagen van het gehoor ontbreken, rust in beginsel op de Staatssecretaris van Justitie".

Derhalve hadden de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van appellant in het eerste gehoor en het Nader Gehoor niet aan hem door verweerder mogen worden tegengeworpen.

Door de rechtbank is dit over het hoofd gezien.

Grief 3

De rechtbank trekt ten onrechte de conclusie "dat het nationale recht volledig in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4, eerste lid van de Definitierichtlijn" en dat daarom het beroep van appellant op deze bepaling niet kan slagen (zie rechtsoverweging 33).

Ad grief 3

Door de rechtbank wordt in rechtsoverweging 32 ten onrechte overwogen dat "De rechtbank in dit kader is verder van oordeel dat het genoemde samenwerkingsvereiste reeds is opgenomen in het nationale recht en daarom in overeenstemming is met het dit onderdeel van de Definitierichtlijn. Aan het samenwerkingsvereiste is invulling gegeven in onder meer het eerste gehoor, het nader gehoor, met daarbij de mogelijkheid tot het aanreiken van correcties en aanvullingen, en de voornemenprocedure, waarin de vreemdeling de mogelijkheid heeft om een zienswijze in te dienen, neergelegd in de artikelen 3.115 tot en met 3.119 van het Vb 2000".

Door appellant wordt aangegeven dat artikel 4 lid 1 van de Definitierichtlijn 2004/83/EG en met name de tweede volzin van artikel 4 lid 1 van deze richtlijn rechtstreekse werking heeft.

De verplichtingen van verweerder ex artikel 4 van genoemde Definitierichtlijn hebben rechtstreekse werking, omdat zij als begrippen van het vluchtelingenrecht voldoende duidelijk en bovendien onvoorwaardelijk zijn.

Uit de huidige tekst van de Vreemdelingenwet 2000, het Vreemdelingenbesluit 2000 noch uit enig ander algemeen verbindend voorschrift van nationaal recht blijkt dat verweerder gehouden is om de relevante elementen van het asielverzoek in samenwerking met de asielzoeker te beoordelen. De uit artikel 4, lid 1 van de Definitierichtlijn voortvloeiende verplichting tot samenwerking is aan te merken als een voor de beoordeling van de asielaanvraag relevante wijziging van het recht. Het is een wijziging die ziet op de wijze waarop verweerder besluiten op asielaanvragen dient voor te bereiden.

Ten onrechte wordt door de rechtbank overwogen dat er reeds aan het samenwerkingsvereiste (voldoende) invulling is gegeven in het eerste gehoor, nader gehoor, de correcties en aanvullingen en de voornemenprocedure, echter appellant merkt op dat van een structurele samenwerking tussen asielzoeker en de Staat geen sprake is. Deze zal normaliter moeten plaatsvinden in de voornemenprocedure, nadat de asielzoeker zijn verklaring heeft afgelegd en eventuele documenten heeft ingediend. De voornemenprocedure is echter op tegenspraak gericht en in de uitvoering rigide. Appellant wijst hier op de ook in de voornemenprocedure geldende werking van het procedurele "trechtermodel". Indien niet kan worden bewezen dat een bepaald document of bepaalde informatie niet eerder in de procedure had kunnen worden ingebracht is het inbrengen van dergelijke informatie bij de zienswijze niet meer mogelijk. Appellant verwijst hier naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 22 augustus 2003, Jv 2003/452.

Op grond van bovenstaande is het zo dat de samenwerkingsplicht uit artikel 4 lid 1, 2e volzin van de EG Definitierichtlijn op dit moment niet geïmplementeerd is in het nationale recht, althans onvoldoende.

Door desondanks te overwegen dat het nationale recht volledig in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4, eerste lid van de Definitierichtlijn heeft de rechtbank gehandeld in strijd met dit artikel 4, eerste lid van de Definitierichtlijn 2004/83/EG.

De rechtbank had het beroep van appellant op deze bepaling dat ook niet op voornoemde gronden mogen afwijzen.

Grief 4 Appellant geeft aan dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn stelling, zoals verwoord in zijn reactie op kennisgeving voornemen d.d. 12 december 2006 pagina 6, dat er in casu geen danwel onvoldoende samenwerking is geweest in de zin van artikel 4 lid 1, 2e volzin van de Definitierichtlijn.

Ad grief 4

Als bij de beoordeling van de relevante elementen genoemd in artikel 4 lid 1 van de Definitierichtlijn blijkt dat er meer informatie of opheldering nodig is, moet verweerder en de asielzoekers samen proberen meer documenten of andere aanwijzingen te verkrijgen.

Gelet op de motivering van het besluit van verweerder en in het bijzonder ten aanzien van het verwijtbaar ontbreken van identiteitsdocumenten en het reisdocument en het reisverhaal alsook ten aanzien van het overgelegde krantenartikel is de conclusie gerechtvaardigd dat er in casu geen sprake is geweest van een samenwerking in de zin van artikel 4 lid 1, 2e volzin van de Definitierichtlijn.

Appellant geeft aan hij in het land van herkomst gezocht wordt op basis van het door hem overgelegde krantenartikel.

In dit verband tekent appellant aan dat met betrekking tot de door hem overlegde fax van genoemd krantenartikel verweerder een eigen onderzoeksverplichting heeft, welke voortvloeit uit de samenwerkingsverplichting van artikel 4 lid 1, 2e volzin van de Definitierichtlijn.

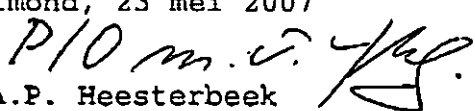
De rechtbank heeft ten onrechte achterwege gelaten te oordelen of verweerder op grond van vorenstaande in strijd heeft gehandeld met de samenwerkingsplicht zoals neergelegd in de EG Definitierichtlijn.

Bij het onderhavige Hoger Beroep wordt het navolgende stuk in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 3 mei 2007, verzonden 4 mei 2007.

Gelet op het vorenstaande verzoek ik u namens appellant dit Hoger Beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning wordt verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten die appellant in verband met de behandeling van dit Hoger Beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Helmond, 23 mei 2007

N.A.P. Heesterbeek
gemachtigde

-7-

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/14077 en 07/14075 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 20 april 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 april 2007, verzonden op diezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 mei 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grieven 1 en 3, in hun onderlinge samenhang gelezen, klaagt appellante – samengevat weergegeven – dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn) voor haar geen relevante wijziging van het recht is, heeft miskend dat dit artikel lidstaten een nieuwe samenwerkingsplicht oplegt op grond waarvan de staatssecretaris gehouden is in haar geval een taalanalyse te laten verrichten.

2.1.1. Zoals de Afdeling meermalen heeft overwogen (recent in de uitspraak van 20 april 2007 in zaak no. 200700590/1; JV 2007/263) moet, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van tegen Nederland; JV 1998/45) voordoen.

2.1.2. Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt als volgt: "De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen".

2.1.3. Voor zover dit artikellid al een direct toepasbare norm zou inhouden, bestaat geen grond voor het oordeel dat de hierin opgenomen samenwerkingsplicht verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en de staatssecretaris, na te hebben gezien in hoeverre deze elementen relevant zijn en aanleiding geven dit verzoek in te willigen, het resultaat van de beoordeling daarvan, voordat een beslissing wordt genomen, mededeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft eventuele gebreken te herstellen.

Nu voorts uit dit artikellid, evenals uit artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), volgt dat de verzoeker zijn asielverzoek dient te staven met elementen, bestaat geen grond voor het oordeel dat, indien, zoals in het onderhavige geval, dit niet of onvoldoende, is gebeurd en daardoor twijfel is gerezen aan de door de vreemdeling gestelde identiteit en nationaliteit, de staatssecretaris gehouden zou zijn de vreemdeling tegemoet te komen door een taalanalyse te laten verrichten. Er is derhalve geen sprake van een voor appellante relevante wijziging van het recht.

De grief faalt.

2.2. Hetgeen in grief 2 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. H.G. Sevenster, Leden, in tegenwoordigheid
van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

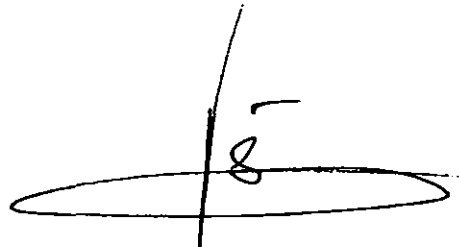
w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juli 2007

348-506.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak